

[Forsvarsministeren.]

gennem de i loven optagne bestemmelser om statstilskud til deres pensionskasse imidlertid fandtes at være så nøje knyttet til tilsvarende bestemmelser for tjenestemænd, kunne regeringen ikke gå ind for en fravigelse af den almindelige aldersgrænse for lodsernes vedkommende.

Indførelsen af nettoordningen for beregningen af pensionsbidraget, der i den forløbne tid har været fastsat til 30 pct., sammenholdt med den gode beskæftigelse for lodserne har imidlertid medført en sådan forbedring af pensionskassens økonomi, at et flertal i kassens bestyrelse har fundet det forsvarligt at give afkald på statens tilskud, såfremt der herved kan skabes mulighed for en lempelse af de nævnte aldersbestemmelser. Denne lempelse foreslås gennemført således, at hvert års tjenestetid mellem 63 og 67 år, regnes for to år med hensyn til beregning af pensionsalderen.

På betingelse af statstilskuddets bortfald har finansministeriet tiltrådt dette forslag og samtidig givet tilslutning til et af det nævnte flertal i bestyrelsen fremsat forslag om en ordning, hvorefter der af et eventuelt overskud i pensionskassen — konstateret efter en aktuarmæssig opgørelse — kan ydes tillæg til pensionerne.

Denne bestemmelse sigter i første omgang på at åbne mulighed for at yde tilskud til pensioner beregnet efter de ældre bestemmelser, således at der skabes udvej for, at disse pensioner kan bringes på niveau med pensioner beregnet efter de efter 1. april 1959 gældende bestemmelser.

Disse forslag er, som det fremgår af forslagets bemærkninger, så godt som enstemmigt blevet tiltrådt af de tjenstgørende lodser.

Et mindretal i pensionskassebestyrelsen, nemlig pensionisternes repræsentant, har ikke kunnet tiltræde forslagene, hvorfor Dansk Lodsforening har foranstaltet en afstemning blandt pensionskassens 43 pensionerede lodser om forslaget. 39 pensionister afgav deres stemme, og alle 39 stemte for forslagene.

Da kassens aktuar har fundet forslagernes gennemførelse forsvarlig, har man også i forsvarsministeriet kunnet tiltræde disse og derfor medtaget dem i det foreliggende lovforslag.

De stigende indtægter i de senere år i lodserhvervet, der som anført har fået virkning for pensionskassens vedkommende, har også fået indflydelse på lodsreguleringsfondens økonomi.

Afgiftsprocenten blev i 1960 sat til 27. Man regnede dengang med — som forud for lovændringen — at indtægter og udgifter i fonden nogenlunde skulle balancere. De mellemliggende år har imidlertid vist stadig større overskud i fonden, således at beholdningen ved udgangen af 1963 udgjorde ca. 1½ mill. kr.

Det er derfor naturligt, at lodserne har rejst spørgsmålet om en afgiftsnedsættelse, og efter forhandling med Dansk Lodsforening er der opnået enighed om en ordning, hvorefter det overlades ministeren at fastsætte afgiftsprocenten hvert år, men dog således, at den højst kan andrage de nu gældende 27 pct.

Da staten ifølge loven garanterer for dækning af et eventuelt underskud i fonden, er der samtidig med Lodsforeningen opnået enighed om, at afgiften søges fastsat således, at der ud over dækning for udgifterne til de regulerede lodserier tilvejebringes en reservebeholdning i fonden svarende til de to sidste års udgifter.

I 1962 og 1963 androg fondens udgifter henholdsvis ca. 875.000 kr. og ca. 925.000 kr. Efter ordningen skulle reservebeholdningen derfor for tiden andrage ca. 1.800.000 kr.

De lovændringer, der tager sigte herpå, er optaget i forslaget.

Endelig indeholder lovforslaget nogle bestemmelser, der sigter på at give en klarere definition af de indtægter, hvoraf lodserierne uden for reguleringsfonden, jfr. § 41, stk. 1, og lodserierne, der er optaget i fonden § 42, stk. 1, skal svare henholdsvis afgift og andel til denne.

Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen):
Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Den af finansministeren samtidig hermed foreslåede udsættelse af den 13. almindelige vurdering fra den 1. september 1964 til den 1. september 1965 rejser visse proble-

[Indenrigsministeren.]

mer i relation til lovgivningen om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. Det er således nødvendigt at fastsætte bestemmelser til supplerende af den ordning, der sidste år blev indført med hensyn til begrænsning af sognerådernes adgang til at ændre grundskyldpromillen fra skatteår til skatteår i de sognekommuner, der har 3.000 indbyggere og derunder, idet denne ordning forudsætter fireårige vurderingsperioder. Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg om dette forhold blot anføre, at de regler, der nu gælder for grundskyldpromillens bevægelighed i det sidste skatteår af indeværende vurderingsperiode og første skatteår af den kommende vurderingsperiode, foreslås udvidet til også at gælde for sidste skatteår i den forlængede periode, skatteåret 1965-66, og for det skatteår, der herefter vil blive det første i den kommende periode, skatteåret 1966-67.

Lovforslaget vedrører endvidere aftrapningen af den kommunale ejendomsskyld. Som bekendt skal de fikserede ejendomsskyldpromiller såvel i bykommunerne som i sogne- og amtskommunerne aftrappes med $\frac{1}{7}$ efter hver almindelig vurdering, første gang efter den almindelige vurdering, der i henhold til lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme skal finde sted i 1964, d.v.s. fra og med skatteåret 1965-66. Bl.a. under hensyn til, at der er skabt en forventning om, at ejendomsskyldens aftrapning påbegyndes med virkning fra og med nævnte skatteår, finder regeringen det rimeligt, at den første nedsættelse af ejendomsskyldpromillerne finder sted som oprindelig påregnet uanset udskydelsen af den almindelige vurdering, og hertil sigtende bestemmelser er optaget i lovforslagets § 1.

Som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget udgør den fikserede kommunale ejendomsskyld i alt ca. 262,5 mill. kr., hvilket beløb herefter ved lovforslagets gennemførelse med virkning fra skatteåret 1965-66 vil blive nedsat med $\frac{1}{7}$ eller ca. 37,5 mill. kr. Jeg kan oplyse, at den kommunale ejendomsskyld fordeler sig med 66,9 mill. kr. på hovedstadsområdet, med 48,5 mill. kr. på provinsbyerne, 96,3 mill.

kr. på sognekommunerne og 50,8 mill. kr. på amtskommunerne.

Endelig har man fundet det naturligt, jfr. lovforslagets § 3, at de af indenrigsministeriet stadfæstede dækningsafgiftsvedtægter, hvis gyldighed udløber den 31. marts 1965 sammen med den fireårige vurderingsperiode, forlænges et år, således at deres gyldighed ophører samtidig med udløbet af den forlængede vurderingsperiode den 31. marts 1966.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketinges velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer af lov om indkvartering*. Som det vil fremgå af lovforslaget med bemærkninger, tilsigter forslaget at skabe hjemmel for en ajourføring af de takster, som betales for indkvartering i private hjem af værnenes personel. En sådan indkvartering er især aktuel under øvelser. De nugældende regler findes i en lov af 29. marts 1924, for taksternes vedkommende ændret ved lov af 22. december 1939; men selve ordningen har jo rødder langt tilbage i historien. Den private indkvartering har talmæssigt ikke ændret sig væsentligt siden 1924, idet stigningen i antallet af indkaldte er blevet modsvaret ved, at forsvaret i højere grad end tidligere er gået over til under øvelserne at indkvartere de værnepligtige under åben himmel. De oplysninger, der findes i slutningen af bemærkningerne, og hvorefter statens udgifter til indkvartering i dag andrager ca. 50.000 kr., viser også, at der er tale om en ordning af begrænset rækkevidde. Men selv om indkvarteringsforpligtelserne således er af begrænset omfang, kan de dog for den enkelte kvartervært være byrdefulde nok, og byrden er med årene blevet følt tungere, efterhånden som vanskelighederne med at få huslig hjælp vokser. Forsvarsministeriet og indenrigsministeriet har derfor været enige om, at indkvarteringsstaksterne burde forhøjes som udtryk for en erkendelse af den byrde, der ved indkvarteringen lægges på kvarterværterne.

Lovforslaget indeholder, så kort det er, to vigtige nydannelser. Således fastslås det,